

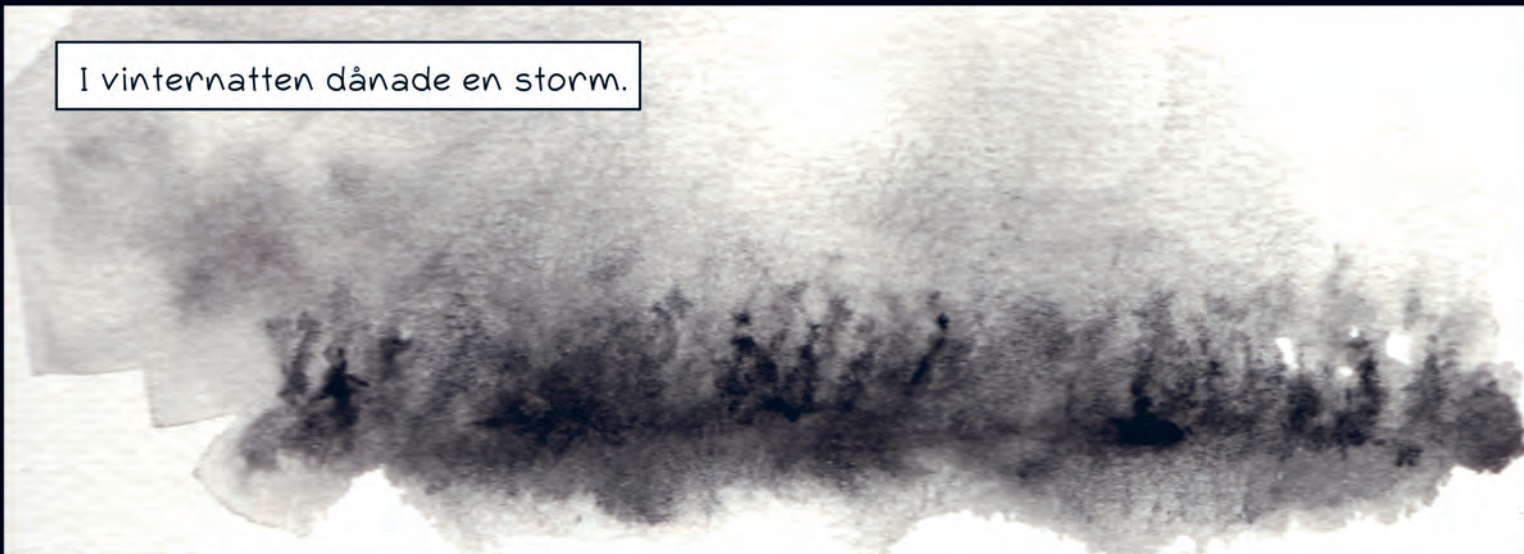
1

# STORMEN





I vinternatten dånade en storm.



Den drog fram över landet och över skogarna.



Djupt i en av skogarna sprang en ensam flicka.







Den iskalla luften skar i hennes lungor.

Hennes ben brände, och hon kunde inte längre känna sina iskalla fötter och avdomnade händer.

Hennes kropp rörde sig som av sig själv.  
Hon reste sig och sprang vidare.





Det kändes som en evighet.

Alla ljud smälte samman, som om hon var omsluten av vatten.







Då och då vände hon sig om,  
säker på att möta blicken på  
de som jagade henne.

Hon visste att de inte var  
långt efter.

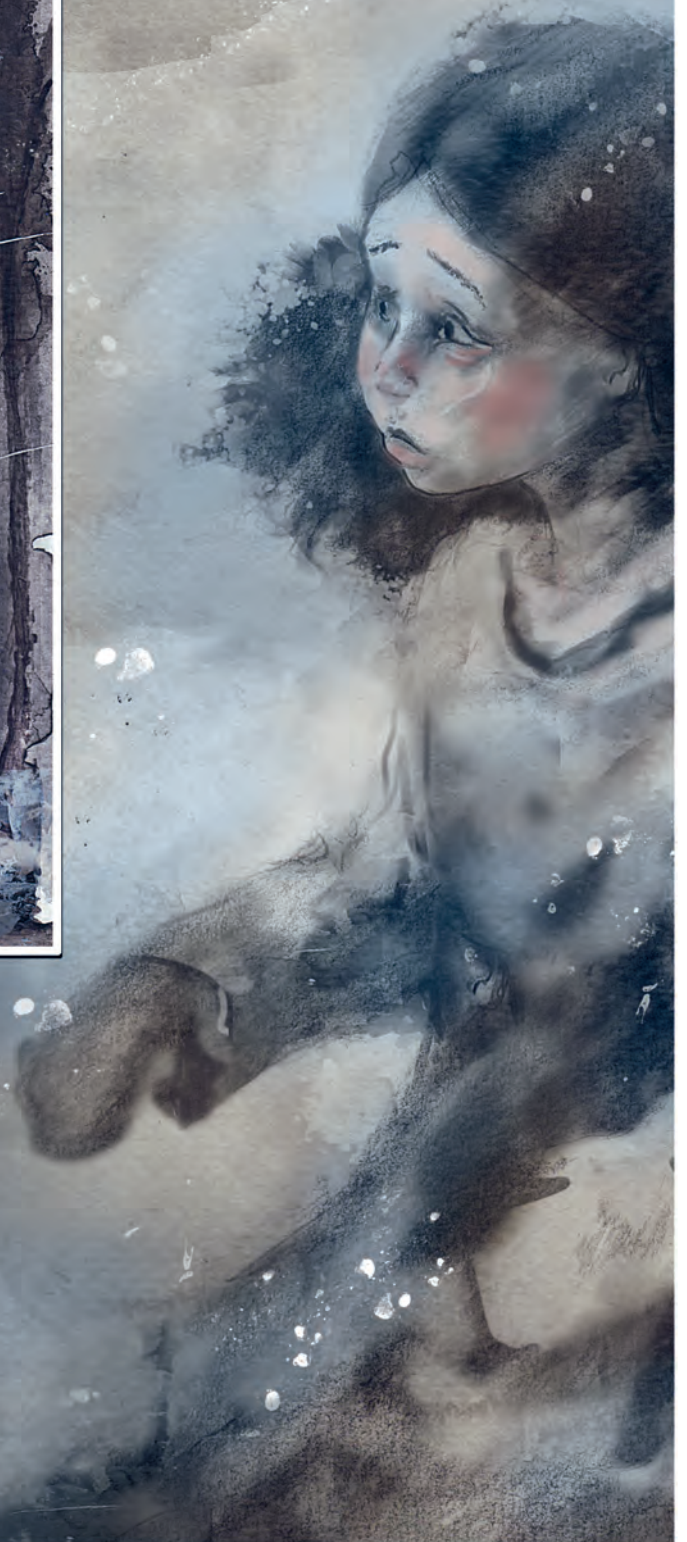






Skogens mörker  
stirrade tillbaka.

Men det enda hon  
såg var träd.

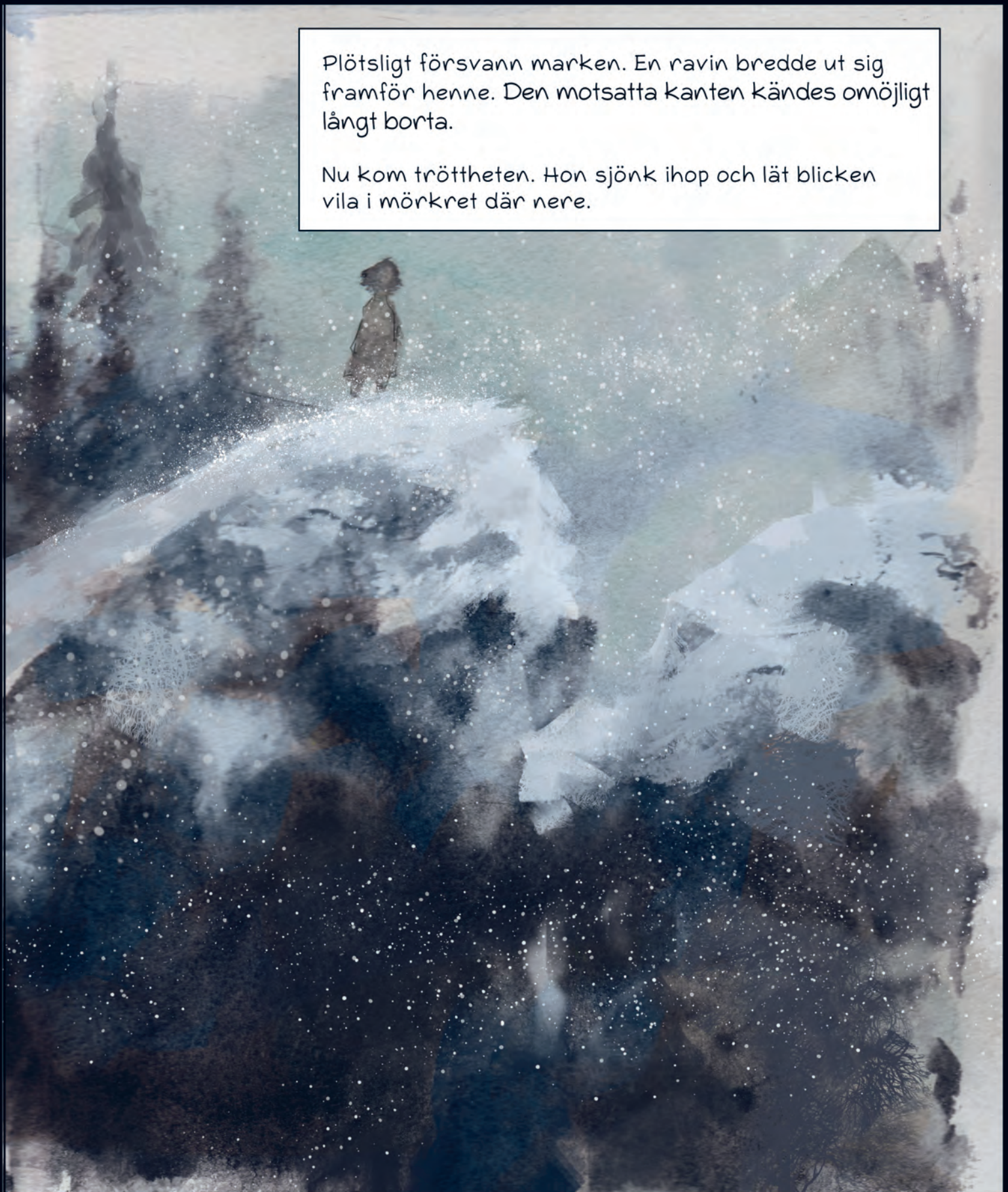






Plötsligt försvann marken. En ravin bredde ut sig framför henne. Den motsatta kanten kändes omöjligt långt borta.

Nu kom tröttheten. Hon sjönk ihop och lät blicken vila i mörkret där nere.





Den ylande vinden förde med sig röster,  
Hon kunde höra hur de närmade sig.

Hon såg någonting röra sig mellan träden,  
skuggor som kom närmare och närmare.


Hon valde avgrunden.









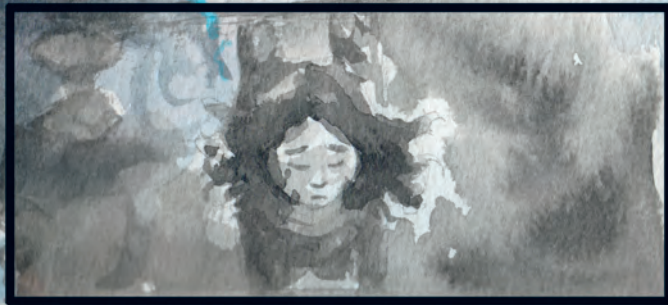


Hon hörde rösterna  
försvinna bort i mörkret,  
men var helt tom.  
Hon orkade inte mer.

Allt var stilla. Hon var inte längre rädd.  
Hon såg ned mot mörkret.  
Det skulle vara så lätt att släppa taget.

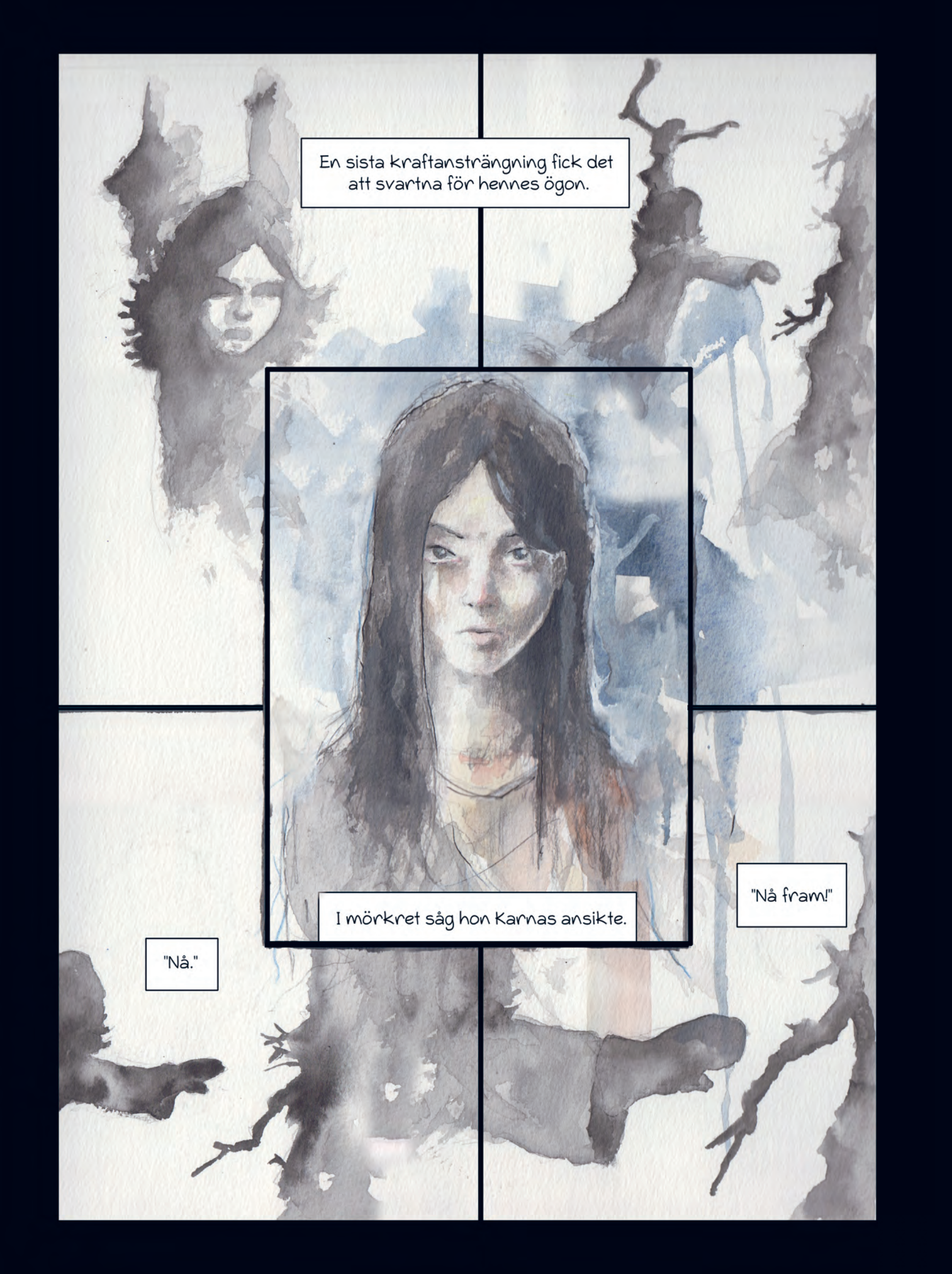


Att falla. Vila.



Då mindes hon sin syster.





En sista kraftansträngning fick det  
att svartna för hennes ögon.

I mörkret såg hon Karnas ansikte.

"Nå fram!"

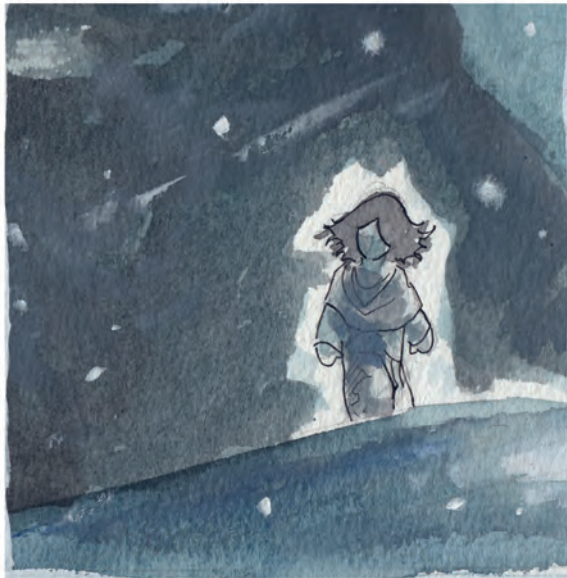
"Nå."





Hon kunde inte ge upp.  
Inte än.





Månen lyste fram genom stormen.

Hon sjönk utmattad ner på knä i snön.

En värme började sprida sig genom hennes kropp.

Hon kröp långsamt ihop och lät världen  
glida  
undan.

